

Zoetzuur

Sofie rende heen en weer. Van de slaapkamer naar de badkamer en weer terug. Steeds veranderde ze iets aan haar uiterlijk. Ze had het plaatje al helemaal in haar hoofd van hoe ze eruit wilde zien: verzorgd, chique, uitdagend maar niet ordinair.

Ze keek in de spiegel. Perfect. Het lange golvende bruine haar half opgestoken en haar paarse jurk over een strakke broek. Onderweg stelde Sofie zich voor hoe de ontmoeting zou verlopen. Ze had hem leren kennen via een chatsite, het klikte en na een tijdje gingen ze mailen. Het gekke was dat ze hem heel makkelijk dingen over zichzelf vertelde. Misschien omdat ze niet wist wie hij was. Hij gebruikte een anoniem account en had weinig over zijn leven verteld. Hij wilde vooral veel over haar weten.

Sofie stuurde de snelweg op. Ze hadden afgesproken bij een hotel aan de A2, dan kon zij door naar een afspraak met een klant. Ze dacht na over zijn opmerking dat ze verder moest gaan met schrijven, dat ze er goed in was. Hij had een paar van haar verhalen gelezen. Op school was ze er al mee bezig geweest, met schrijven. Maar niemand kon het daar wat schelen, ze werd er zelfs om uitgelachen. Pretentieus vonden ze haar, teveel met haar hoofd in de verhalen. Vooral Bart, haar kwelgeest, wist haar elke keer weer te raken.

Wat zou daarvan zijn gekomen, Bart? En dat tutje Elise, dat altijd aan zijn zijde was en meedeed met de pesterijen. Sofie voelde haar wangen gloeien.

Er werd getoeterd en ze werd rechts ingehaald. Sofie schrok en reed snel naar de rechterbaan. Blijven opletten meis, zei ze tegen zichzelf. Geen ongeluk krijgen net voordat je je mystery man gaat ontmoeten. Ze verheugde zich erop. Hij was zo anders dan de mannen die ze tot nu toe in haar leven had gehad. Allemaal zogen ze haar leeg, tot ze een lege huls was, en dan gingen ze. Zeus, zoals hij zich noemde, had zichzelf nooit op de voorgrond geplaatst. Het ging hem echt om haar.

Ze nam de afslag en zag het hotel liggen. Een oerlelijk ding. Wat een plek om af te spreken... maar wat maakte het uit. Ze parkeerde de auto en liep naar binnen. In het restaurant keek ze om zich heen. Er zaten veel mannen in pak. Sommigen zaten alleen, anderen in groepjes, met veel mappen en papieren om zich heen. Een ideale plek voor een werkontmoeting. Of voor een heel ander soort ontmoeting dacht Sofie, toen ze een man in pak met een jonge blonde dame snel een trap op zag gaan.

Ze ging aan het raam zitten. Hij wist hoe zij eruit zag, haar profielfoto was recent. Ik kom wel naar jou toe, had hij gezegd. Sofie bestelde koffie en een glas water. Ze staarde naar buiten. Op de snelweg gingen de auto's in vliegende vaart voorbij.

Dansen, daar hadden ze het vaak over gehad. Dat ze zo van dansen hield. Hij vond dat leuk, stuurde haar youtubefilmpjes. Typte een zin uit een songtekst en liet haar raden. Vaak klonk het zo bekend, maar kon ze er niet op komen. Dan lachten ze samen.

“Wilt u deze dans van mij, dame?” hoorde ze opeens een stem achter zich. Ze draaide zich om. Een man in een pak. Kort bruin haar. Hij was lang, had de handen in de zakken van zijn jas, die losjes openhing. Zijn ogen glinsterden en hij lachte voorzichtig.

Sofie keek hem met open mond aan. Ze kon het niet geloven. Die ogen, die mond, die schuchtere lach..

“Oh mijn God, Bart” fluisterde ze en sloeg haar ogen neer. Haar hart klopte wild in haar borstkas. Dit kon niet waar zijn. Haar hoofd zakte naar beneden.

“Sofie” zei Bart en ging zitten. “Kijk me eens aan”. Sofie keek door haar betraande ogen naar de man voor zich, haar Zeus.

“Je bent nooit uit mijn gedachten verdwenen” zei hij. Sofie keek hem ongelovig aan. Waar had hij het over?

“Ik was zo gek op je” Sofie schudde haar hoofd.

“Nee” zei ze “nee, je was mijn grootste vijand, niemand heeft mij méér in de weg gezeten dan jij”.

“Je weet toch wat een imago ik had meisje, ik kon toch niet omgaan met..” hij aarzelde.

“Zo”n boekenwurm als ik?” vulde Sofie boos aan.

“Nouja, we zaten toch allemaal gevangen in ons eigen clubje, ik was toen niet sterk genoeg om er tegenin te gaan” zei Bart. Sofie herinnerde zich het clubje van Bart. Lefgozers die lootjes trokken om te bepalen wie het mooiste meisje van de klas kreeg.

De teleurstelling drukte zo op haar, dat ze bijna niet kon ademen.

“Sofie” zei Bart zacht, “ik heb je opgezocht en was zo blij toen ik je vond”.

Ook dat nog, dacht Sofie. Maar tegelijk dacht ze aan Zeus en de gesprekken die ze met hem had, hoe gelukkig ze daarvan werd.

“Waarom?” vroeg ze en keek hem aan, “waarom heb je me opgezocht?”

“To do wrong right” zei hij en ze moest lachen. Het was het nummer waardoor ze overstag was gegaan, de countrysong van Devil makes three. Dat was dus ook niet zomaar geweest.

Bart lachte mee en keek opgelucht.

“Zie je, zelfs IRL kan ik je aan het lachen maken” zei hij. “En je weet wat ze zeggen: wat in het vat zit..”

Met een klap was Sofie terug in de tijd. Ze was zo verliefd geweest op hem, had zoveel moeite gedaan om bij hem in het vizier te komen. Ze had een gedicht voor hem geschreven, wat hij lachend met zijn clubje boven de prullenbak had versnipperd. Samen met haar hart.

Sofie keek Bart vorschend aan. Hij keek verwachtingsvol. Net een puppy, dacht ze, die een aai verwacht omdat hij zo braaf is. Too much too little too late... Ze stond op, deed haar jas aan en pakte haar tas. Ze keek naar de verbaasde Bart en zei:

“Wat in het vat zit is verschrikkelijk gaan stinken”. Zonder om te kijken liep ze het restaurant uit.

Ghislaine Cals